

offentlige Orden. De er de privilegerede Fredsforstyrreere, Slagsbroderstaberne under Bærn og Beskyttelse af de Myndigheder, der skulle haandhæve den offentlige Orden.

En Taler udtalte den 20de Oktober 1885 ved en Fest i Bransmarf ved Sorø, efter Vestrebladet „Sorø Amtstidende“s Referat: „Netop nu plantes Kampen fra Rigsdagen ud i Hjemmene, og da trænger vi især til tre Ting: Had, Foragt og Lidenskab. . . Det Krav, der nu stilles, vækker til det daglige Liv: det har vel Syden begyndt saa smaat at forstaa nu, da det er det Gnefte, Proprietærsmuderne have Respekt for. Hvad vi har særlig Brug for, er en god Portion Had“.

En anden Taler ved samme Fest udtalte efter Vestrebladet „Kingsfled Folke-tidende“s Referat: „Vi maa tage Kampen op paa alle Omraader og følge Regelen: Die for Die, Land for Land. Vi maa vænne os til at behandle Provisorierne som vore Fjender, ikke vise dem Høflighed eller Willighed, ikke pleie Omgang med dem, men vise dem den Foragt, de fortjene, overalt, hvor vi møde dem“.

„Socialdemokraten“ skrev den 22de Oktober 1885 (Morgenen efter Attentatet paa Conseilspresidenten): „I det Grundlovsbrækkerne tilfidesætter Grundloven for Samfundets Ordning, for Civilisationen i ædlere Betydning, nemlig Afstemningen, sætter de den syffiste Magt i Rettens Sted og optræder som flette og rette Røvere, som slaar Folket i Fredstid og slagter det i Krigstid“.

I Anledning af Gendarmerikorpsets Oprettelse skrev Vestrebladet „Kingsfled Amts Avis“ sidst i Oktober 1885 Følgende: „Det er muligt, at forskjellige Individider, der ere „ledige paa Torvet“, ville søge Ansættelse i Gendarmerikorpsen, men vi ville i Tide — vi haabe, den øvrige Vestrepressen ogsaa vil gjøre det — gjøre saadanne Personer opmærksomme paa, at de derved for Nutid og Fremtid brændemærke sig som jammerlige og usle Slynkler, der ved en saadan Tjeneste gjøre sig fortjente til enhver retskaffen og frisindet Mand's Foragt. Vi haabe, at ingen, — absolut ingen — ærefjær og frisindet Mand vil søge Ansættelse i Gendarmerikorpsen. Saavist som ingen frisindet Mand billiger eller sympathiserer med de nuværende provisoriske Foranstaltninger, saavist vil Ingen — ved at søge Ansættelse i Gendarmerikorpsen — hjælpe vort provisoriske Ministerium med at spille Voldsmand mod vort iforveien haardt forurettede og forkuede Folk. Lad Gendarmene blive hvervede fra en anden Side; det vil passe bedre. Ingen frisindet Mand kan paatage sig saadan Tjeneste, hvorved han vil stemple sig selv som en komplet Slynkel“.

„Socialdemokraten“ skrev den 3die November 1885 (Dagen før Loven mod Ophid-jeller traadte i Kraft): „Herefter kan der bogstavelig hverken tales eller skrives Andet, end hvad der er Grundlovsbryderne behageligt. Det Folk, hvis Venge man egenmægtig tager, det Folk, hvis Velfærd man øder, og hvis Rettigheder man krænker, det Folk, man kuer med Politi og aver med Gendarmen, dette Folk forbyder man at tænke høit og offentlig. Det er som at kneble Pinebænkens Ofre. Hvad vil det sige, at man (efter § 3) ikke maa ophidse Klasser af Befolkningen til Forbittrelse mod Andre? Det er: Gode-eierne træder nu paa Landet som Erobrere paa en undertrykket Nation, men denne Nation maa end ikke i Ord give sin Harmes Lust. Fængsel for hver den, der siger: Der gaar Voldsmandene! Fængsel for hver den, der sukker saa høit, at Herrerne høre det: Fængsel for de Underkuede, der ikke kan æde Forbitrelsen i sig. Det er Ministeriet selv, der laver de Rændsgjæringer, som har skabt Folkets Følelse for det, og denne Følelse er kun een, nemlig den, D'Hrv. frygter, Had, et levende, uudslætteligt Had. Hvis det ikke var Tilfældet, hvorfor har vi da saaet den provisoriske Straffelov? Derfor ville vi slaa fast, forinden vi gaar ind under Knebel-Systemet, at hvad der kommer nu, det kommer ved Grundlovsbryderne. De har lukket Ventilerne, og de og kun de alene have Ansvar, hvis denne hensynsløse Handling fører en Sprængning med sig“.

„Morgenbladet“ skrev den 23de Oktober 1885: „Nu, da der skyder saa grove Udskielser som Snigmordsforsøg op af den Jordbund, de har forgiftet med Lovbrud og Uæderlighed, gjælder det for dem at undvige Ansvar, der hviler paa dem med et Folks Forbandelse over de Ulykker, som de anstifter. — — —